

Men lad os tale fuldkommen aabent om dette Spørgsmaal. Hvad staar der imellem Tyskland og Danmark? Lad mig sige det saaledes, som jeg ser det, et Grænse-spørgsmaal, som blev uheldigt løst ved Versailles-Traktaten, uheldigt allerede af den Grund, at det blev løst ved Hjælp af Tysklands Fjender. Der er allerede af det ærede Medlem Hr. Holstein bebudet, at dette Grænse-spørgsmaal maatte frem, naar man her taler om Hærorrdningen. Jeg vil lægge Fingeren paa, at naar jeg kalder det en uheldig Løsning, kalder jeg det for meget heldigt, at begge Magter i det mindste blev enige om, at det Princip, efter hvilket dette Spørgsmaal maatte løses, var Selvbestemmelsesretten. Det skal staa, om Grænsen ikke bliver staaende. Jeg holder det fra min Side for ikke saa nødvendigt, jeg holder det i Grunden heller ikke for klogt at mene, at Grænse-spørgsmaalet netop skulde drøftes i Forbindelse med denne Hærorrdning, men da det er bebudet, at det vil ske, og da der ogsaa ligger noget i selve Regeringens Lovforslag, der i Grunden udfordrer til det, vil jeg straks gøre det og vil gøre det paa en Maade, der ikke skal forstyrre de Resultater, vi lige nu mener at have høstet, da vi afsluttede den dansk-tyske Traktat.

De ved alle, at jeg og mit Parti ønsker en anden Grænse, jeg siger slet ikke dermed, at vi ønsker den med Magt. De ved alle lige saa godt, at store Dele af det danske Folk, jeg maa vel sige større Dele, vil en anden Grænse, en sydligere Grænse; Danevirke—Slien. (Stemmer: Nej, Nejl). Naar det benægtes, ser jeg, at der er andre, der slet ikke vil det, men jeg kunde anføre Udtalelser nok for at bevise, at det alligevel er Tilfældet. Kampen, Kampen mod det ene eller det andet Maal, føres foreløbig med national-kulturelle Midler, og efter mit Skøn har Danmark, baade hvad Kampvillie og Midlerne angaar, absolut Forspringet for Øjeblikket. En saadan Kamp gaar sin Gang, enten Staten staar bagved eller ej, enten Staten vil forhindre den eller ej. Den gaar sin Gang efter sine egne Love. Men en god Dag kan danske og tyske Statsmænd føle sig foranlediget til at tale om den Sag igen; og saa ønsker jeg, at man vil være enig, som man tidligere var det, om, at Selvbestemmelsen ogsaa i den Time, der kan komme, er det afgørende, at Folkene skal have den afgørende Stemme ved en endelig Løsning. Jeg holder det ikke for heldigt at komme nøjere ind paa dette Spørgsmaal og paa Enkeltheder, jeg holder det for farligt netop i Forbindelse med dette

ationale Spørgsmaal om det nationale Værn. Jeg ved jo, og De ved det lige saa godt, at hidsige nationale Lidenskaber har været farlige for Danmarks og Tysklands Forhold mere end een Gang. Naar vi kunde lære gensidig at respektere den nationale Ære, tror jeg, at der ikke er meget at frygte i Fremtiden.

Nu til Slut: De vil vide min Stilling til disse Love. Oprindeligt tænkte jeg, at jeg vilde stemme for en fuldstændig Afrustning, men da jeg aldrig vilde gøre det, naar det vedkom mit eget Folk, har jeg sagt, det er dog vel rigtigst, at jeg holder mig tilbage i disse Spørgsmaal, hvor jeg ikke kan tage Stilling med mit Hjerte. Det vil altsaa sige, at jeg ikke ønsker at medvirke ved Afgørelsen af disse Lovforslag; undertagen for saa vidt at jeg med Ønsket om et godt Forhold mellem Danmark og Tyskland paa det bestemteste fraraader at gruppere Troppedelene saaledes, som man har tænkt. Og endnu en Gang vil jeg udtale mit Ønske om, at Danmark og Tyskland, hvad Mellemværende der end kunde være, ikke kommer til at krydse Vaaben igen, men at danske Politikere maa være kloge nok til at undgaa de Fristelser, der kunde føre den Vej.

Blang: Det er for at rette en Appel til det danske Folketing, jeg tager Ordet i Dag. Som det er klart udtalt saavel af den højtærede Minister som af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, Venstrepartiets Ordfører i denne Sag, er Formaalet med vor nye Militærordning at hindre forholdsvis mindre Styrker i at falde ind over vore Grænser og vore Kyster. Vi maa sikkert med Rette mene, at den Hærorrdning, der foreslaas fra Venstrepartiets Side, er egnet til i Forbindelse med Søværnet at løse de Opgaver. Danmarks Hovedlandsdele, Jylland, Fyn, Sjælland, Lolland-Falster og omliggende Øer, vil derigennem være værnede, idet de militære Styrker vil kunne dirigeres derhen, hvor Faren for et Indfald kan være til Stede. Men der er en af de danske Landsdele, der ifølge de Lovforslag, vi her behandler, for første Gang i Aarhundreder, for første Gang i hele den historiske Tid fuldstændig blottes for alt, hvad der hedder Forsvar. Det er Bornholm. Man kunde spørge: Hører denne fjerne Ø derude ikke med til Danmark? Der er dem, der siger, at den ifølge hele sin Natur nærmest maa høre til Sverige. Men saa længe Danmark har staaet, har Bornholm tilhørt det danske Rige, og den har taget Konsekvenserne af dette. Denne Ø har trofast baaret de tunge